

Isten mellett döntöttem

Kaló Eszter vagyok egy 19 éves noszvaji református lány. Valójában ez a sematikus szöveg, amit mindenki mond magáról hirtelen, ha kérdezik, de ennél sokkal több vagyok és mindenki több ennél. Honnan tudom, hogy nem csak ennyi vagyok? Valójában igen egyszerű a válasz most már, de az idei REFISZ tábor előtt és mélyebb és szomorúbb napjaimban még most is kihívás többnek látni magam, mint tulajdonságok és jellemzők sokasága.

Már néhány éve megfogalmazódott bennem az érzés, hogy vágyom az Isten közelségére, hogy meg szeretnék térni és Istent beengedni egészen az életembe, de valahogy annyira megfoghatatlan és misztikus dolognak tűnt. Azt hittem, majd egy katarzis élmény közepette Isten megszólít hallható módon és valami fényt fogok látni vagy úgy fog történni ahogy már rengeteg bizonyágtételből hallottam, valami nagyon extrém helyzetbe vagy pillanatban valami változik hirtelen és majd máshogy látom az egész világot. Én ezt vártam és imádkoztam érte sokat, de valahogy nem történt semmi, vagyis akkor még azt hittem nem történik. Isten akkor is munkálkodott. Így visszatekintve úgy látom, hogy az évek során fokozatos épült a hitem és egyre fontosabbá vált Isten és a vele való kapcsolat számomra, de valami mégsem stimmelt. Hallottam rengeteget a bűnbánatról és meg is éltem Isten bűnbocsánatát, de valamit mégsem értettem. Azt az elméletet alakítottam ki magamban az évek során, hogy majd én minden bűnt, amit valaha az életemben elkövettem megbánok, akár utólagosan is aztán majd Isten azt fogja mondani, hogy jó, most már elég jó vagy és akkor lesz a megtérés.

El is kezdtem bűnbánatot tartani és nagyon sok mindent sikerült is letennem Isten elé, de aztán elakadtam. Rájöttem, hogy vannak olyan bűnök, amikre nem is emlékszem, nem, hogy még meg is kell bánnom. Szóval egy ilyen fennakadással, de borzasztó nagy lelkesedéssel érkeztem Balatonszárszóra a REFISZ táborba. Azt hiszem a megtérés, mint célt is megfogalmaztam fejben, mert annyira vágytam már rá. Isten kegyelméből és szeretetéből nagyon sokat kaptam már az előtte lévő héten is, amikor a gyülekezetünk gyerektáborában szolgálhattam és a gyerekeken keresztül is láttam és megélhettem Isten közelségét. A REFISZ témája az imádság volt és pont erre volt szükségem. A hét folyamán Isten pontról pontra vezetett engem, szinte az összes akkor bennem lévő kérdést és félelmet a Evangelizációk, Áhítatok és beszélgetések alatt megválaszolta és azt is éreztem, hogy kevésbé félek.

A megtérés azért folyamatosan lebegett a szemem előtt. Nagyon sok lépcsőfoka volt, rengeteg beszélgetés, imaszolgálat, sírva és zokogva dicsőítés, de ami a legfontosabb az az, hogy rájöttem és még most is felfoghatatlan számomra az érzés, de Isten engem úgy is akar, hogy nem vagyok tökéletes, hogy hibázok, hogy szorongok, hogy nem tudom minden bűnöm megbánni. Meg kellett értenem, hogy Isten annyira szeret, hogy ő maga akar segíteni nekem, hogy ő a saját fiát adta értem, hogy én, ha hibázok az meg bocsáttassék. Hogy én, aki egy méltatlan és bűnös ember vagyok, még engem is akar. Velem akar járni és velem együtt nagyon boldog akar lenni, ha pedig az kell akkor velem sírni és szenvedni is fog. A táborban a rengeteg kérdéssel és vágyakozással a REFISZ lelkészhez fordultam és valahogy ott éreztem meg, hogy a Mennyei Atyám nélkül erőtlenség és gyenge vagyok. Több a lelkész egy olyan példával él, ami mindent át fordított bennem. Ami az alábbi volt: A megtérés az olyan, mint amikor házat vásárolunk. Megvesszük és akkor még lehet, hogy romos, lehet, hogy van olyan szoba, ahova még be se merünk lépni, mert félelmetes. Az is lehet, hogy egerek is vannak bent vagy éppen az ablakok töröttek. Viszont mi elkezdjük felújítani és szépítgetjük. Ez a ház voltam akkor én. Isten akkor belépett az ajtón és a kis házam tulajdoni lapjára átkerült a neve. Nem kellett tökéletesnek lennem, csak meg kellett igazán értenem, hogy Jézus miért halt meg.

Az életem házára előtte az volt kitéve, hogy életveszélyes, most az van kiírva, hogy felújítás alatt. Isten segít és együtt sokkal erősebbek vagyunk.

Nekem a megtérésem egy döntés volt, eldöntöttem, hogy Istennel akarok élni örökké és ő tárt karokkal várt, elképesztő érzés. Buli volt a mennyben és azóta is buli van, mert akkor kezdődött valójában az igazi életem. Rengeteg testvérrel és azt kell, hogy mondjam, hogy Isten nagyon igazságos, mert a megtérésem után rögtön életem legerőteljesebb bizonyoságtételét hallottam. Tragikus történet, tele fájdalommal, de Istennel semmi se lehetetlen. Nem mondja azt az Atya, hogy az keresztény élet könnyű lesz, de ő azt mondja, hogy: "ne félj mert én veled vagyok". Ezért örökké hálás leszek és soha nem hagyom abba a Mennyei Atyám dicsőítését!

Onnan tudom, hogy nem csak annyi vagyok, amik a tulajdonságaim mutatnak, mert Isten napról napra megmutatja, hogy vele bármire képes vagyok, ő teremtett engem és terve van velem. Minden lépésemet tudja és minden hajszálamat számon tartja. Isten szeretett gyermeke vagyok és ez a világ legjobb érzése.